

Anh Tôi Không Tiếc

Contents

Anh Tôi Không Tiếc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15: End	18

Anh Tôi Không Tiếc

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình ngược, trọng sinh, Cô dành cả tình yêu của mình cho hắn nhưng kể từ ngày cô và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-toi-khong-tiec>

1. Chương 1

Từ ngày cô và hắn lấy nhau đến nay cũng đã hơn 2 năm rồi.

Hắn lúc nào cũng lạnh nhạt với cô còn hành hạ cô đến chết lên chết xuống. Ngôi nhà rộng lớn không có bóng dáng của người hầu nào cả, chỉ có cô. Từ lúc cô ở cùng hắn, tất cả người ở đã bị đuổi đi, hắn bắt cô phải dọn dẹp thật sạch sẽ, cơm mỗi ngày ba bữa, mỗi bữa phải từ 5 món trở lên.. Mặc dù cô bị anh ngược đãi nhưng chỉ cần ở bên cạnh hắn thì cô đã vui rồi..

-“Cô làm cái gì thế hả? Cô có biết đây là chiếc áo mà tôi thích nhất không?”_Hắn quát to, quăng chiếc áo bị cháy xém đó vào mặt cô.

Nước mắt cô rơi lã chã, ôm chiếc áo vào người.

-“Em xin lỗi.. Anh đừng giận em..”

-“Xin lỗi? Xin lỗi là xong à? Cô tưởng xin lỗi thì chiếc áo của tôi bình thường lại à?”_Hắn lại quát cô, đi ra đóng cửa rầm một cái rồi hắn đi mất biệt.

Đến tối cô đợi hắn về để ăn cơm nhưng sao chờ mãi không thấy thế này?

Tiếng xe vào cổng, cô vui mừng đứng dậy ra mở cửa thì..

-“A.. Anh từ từ thôi. Coi chừng vấp”_Một cô gái ăn mặt hờ hang đỡ anh vào nhà, người anh toàn mùi rượu. Cô định đỡ anh nhưng sợ anh giận nên...

-“Em yêu, đêm nay anh sẽ giúp em.. Ân ái”

Cả hai lên phòng, cô cũng đi theo. Tiếng kêu ái mị vang khắp phòng, cô đứng bên ngoài lòng đau như cắt. Căn phòng của anh 2 năm nay cô không thể bước vào vậy mà một người con gái lạ lại có thể cùng anh ta ân ái sao? Thật nực cười.

Cô tự cười cho sự ngu ngốc của mình, cũng tự cười cho sự si mê của mình.

-“Ngu ngốc”_Cô tự nhủ.

-“Cái gì thế này? Cái này cũng được gọi là đồ ăn à?”_Ả ta lật đổ cả mâm thức ăn do chính tay cô làm, mọi thứ văng ra, ly chén cũng bể nát. Cô không nói tiếng nào mà chỉ lặng lẽ ngồi xuống lượm những mảnh vỡ của chén đĩa.

Thấy anh đi xuống, ả muốn hại cô nên giả vờ đáng thương.

-”Ả..Cô làm cái gì vậy?_Ả giả vờ đau đón xoa xoa dưới chân.

Hắn thấy vậy liền đi tới.

-“Em bị thế nào? Có đau không?”_Hắn nhìn cô có vẻ ân cần với ả rồi lườm cô một cái.

-“Cô ta cố ý làm bể chén đĩa để em không được ăn, còn làm nước sôi đổ vào chân em, em đau quá. Uhuhu”_Ả nước mắt cá sấu với anh, vùi vùi vào lòng anh giả vờ yếu đuối.

-“Cô nghĩ gì vậy? Tại sao lại làm như vậy? Có phải cô ganh tị với Tường Vi?”_Hắn gằn giọng mắng cô.

Cô cũng chỉ im lặng vì cô biết giải thích cũng bằng thừa. Cô cứ thế dọn dẹp. Trên môi ả ta nổi lên một nụ cười đắc ý.

Thích thì đọc. Hay thì bình chọn.

Thế thôi.

2. Chương 2

Cô dọn dẹp vô tình để bị cắt trúng tay, hấn thấy vậy liền bảo cô lấy nước ấm pha với muối đặc rồi rửa chân cho ả.

–“Lấy nước muối rửa chân cho Tường Vi, mau lên”

Rửa chân? Là hấn đang gián tiếp hạ nhục cô sao? Một tiểu thư như cô vậy mà 2 năm nay phải dọn nhà, nấu cơm. Phải ăn đồ thừa, quần áo thì lê lét, có phải chăng cô đã bị hấn trêu đùa quá nhiều? Tức giận lên tới tột độ, cô không thể nhịn nhục được nữa..

–“Rửa chân cho cô ta? Anh nghĩ gì vậy?”

–“Cô không nghe anh Phúc nói gì sao? Làm mau lên”_Ả giở giọng khinh bỉ.

–“Cô chẳng là cái thá gì để tôi phải đứng dưới chân cô cả. Cút khỏi nhà tôi!”_Cô chỉ vào mặt ả quát lớn. Ả sợ xanh mặt, người cứng cả, miệng cũng vậy, ả không nói được lời nào.

*Bốp_Hấn tát cô một cái, điếng cả mặt.

–“Cô im đi”

–“Anh đánh tôi? Hay, hay lắm. 25 năm nay cha mẹ tôi không dám đánh tôi, anh lấy tư cách gì mà đánh tôi? Tiếc thật, uống cho tôi dành cả thanh xuân để yêu anh, nhịn nhục vì anh. Bây giờ tôi thấy tôi ngu ngốc quá. Nếu làm lại từ đầu thì Anh.. Tôi Không Tiếc!”

Hấn đơ người. Cô nói rồi bỏ đi ra đường, vừa ra tới cổng. Một chiếc xe hơi lao tới dừng cô. Hấn và ả chạy ra, đưa cô đi bệnh viện.

Ở một nơi sâu thẳm trong rừng. Có một căn biệt thự. Căn biệt thự ấy không đơn giản chỉ là nhà mà là nơi tập hợp những người thuộc Hắc Đạo, băng đảng lớn nhất nhì thế giới khiến ai nghe tên cũng sợ. Một cô gái đang hấp hối trên một chiếc giường sang trọng dần tỉnh lại..

–“Ưm..Đây là đâu?”_Cô gái lim dim còn chìm đắm trong hôn mê nói.

–“Tỉnh rồi! Lý Tỷ tỉnh rồi. Mau gọi băng chủ”_Một tên thuộc hạ vui mừng la lên.

Tên băng chủ bước vào, ngồi xuống cạnh cô..

–“Mộc Khuê, cô tỉnh rồi?”_Hấn dịu dàng vuốt tóc cô.

–“Tôi là ai? Đây là đâu? Anh...”

–“Cô không nhớ gì sao?”

Trong đầu cô hiện lên quá khứ, cô bị hấn hành hạ 2 năm, còn dắt cả hồ ly tinh về chà đạp cô, một phút nông nổi mà cô bị xe đụng chết, oán hận nổi dậy trong đầu cô, cô hận hấn tới tận xương tủy.

–“Tại sao mình lại ở đây? Kì lạ. Mà thôi kệ, nếu trời cho mình sống lại thì nhất định phải sống thật tốt, mai này tìm hấn trả thù cũng chưa muộn..”_Cô nghĩ.

–“À ừm.. Không nhớ gì cả”_Cô lạnh nhạt nói.

–“Thật sự không nhớ gì sao?”

–“Ừ”

Bỗng hấn rút ra một cây súng quăng vào người cô.

–“Cách cầm súng, nhớ không?”_Hấn đứng dậy.

–“Súng... Súng sao, tôi..”

–“Vậy thì tôi sẽ huấn luyện cô lại từ đầu vậy”_Anh nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Thích thì đọc. Hay thì bình chọn.

Thế thôi.

3. Chương 3

Anh đi ra ngoài để cô trong phòng chỉnh trang lại. Cô bước xuống giường nhìn vào gương, cô không còn là cô nữa.. Gương mặt này.. Thân hình mới này.. Phải nói là tuyệt hảo không ai sánh bằng. Gương mặt trái xoang, đôi mi cong mượt, chân mày thì rõ là đẹp đôi môi thì quyến rũ lòng người. Đôi mắt quyến luyến chất chứa thù hận, mái tóc thì óng mượt. Đẹp đến nỗi đến cô còn phải bất ngờ khi được sở hữu thân hình này..

Sau một lúc chỉnh chu, cô bước ra đại sảnh.

-“Xong rồi à?”

-“Ừm”

-“Đi theo tôi”

Cô theo hần đến phòng tập bắn súng, tiếng đạn nổ làm cô thất chí tay, hoa mắt nhưng phải cố gắng, phải tập luyện để trả thù.

-“Đeo headphone vào và làm giống tôi”_Anh bắt đầu cầm súng, giơ lên ngắm và bắn. Còn cô có vẻ rất cực nhọc, không biết phải làm thế nào..

-“Làm như vậy”_Anh tiếng lại, áp mình vào người cô rồi hướng dẫn cô cầm súng.

*Bang bang bang

~~

Sau 2 năm tập luyện, bây giờ cô đã thành thạo mọi việc như cầm súng, đấu võ, park our bla bla.

-“Đây là nhiệm vụ.. Đầu tiên sau khi cô tỉnh lại.. Cô phải làm thật tốt đấy”

-“Được”

-“Nhiệm vụ của cô là.. Đánh sập Công Ty của nhà... Lâm Thị”

-“Lâm Thị.. Tốt quá. Một công đôi việc, vừa làm nhiệm vụ vừa trả thù. Tôi sẽ không nhân nhượng anh đâu, Lâm Thiên Phúc”_Cô nghĩ.

-“Bây giờ tôi sẽ đưa cô qua công ty hần làm gián điệp”

-“Ừm”

-“Hôm nay có nhân viên mới, nghe nói là nhan sắc tuyệt trần..”_Nhân viên 1.

-“Ừ đúng rồi, nghe nói là cực kỳ đẹp luôn”_Nhân viên 2.

-“Các cô không lo làm việc? Ngồi bàn tán cái gì đấy?”_Bà trưởng phòng quát lớn.

-“Dạ dạ..”_Nhân viên.

Có một coi gái bước vào làm mọi ánh nhìn đều tập trung vào cô ấy..

-“Xin chào mọi người. Tôi là nhân viên mới”

-”Oa

Trời ơi đẹp quá”_Nhân viên 1.

-“Đẹp như này thì có nước đi làm người mẫu”_Nhân viên 2.

-“Người gì mà đẹp quá đi”_Nhân viên 3.

-“Biết nào mới được như con người ta~~”_Nhân viên 4.

Cả phòng làm việc trầm trồ vì nhan sắc của cô, bỗng có tiếng nói đầy tức giận hét lên.

-CÁC. CÔ. LÀM. VIỆC. ĐƯỢC. CHƯA?”

Thì ra là bà trưởng phòng hung hăng đó. Tiếng hét làm kính của phòng làm việc muốn vỡ vụn. Ôi thôi, chắc có người đang ganh tị đây mà.

4. Chương 4

-“Nhân viên mới lên phòng giám đốc. Giám đốc muốn gặp cô”_Một nhân viên xinh đẹp cũng không kém bước vào nói.

*

-“Chào giám đốc”_Cô cúi đầu.

Hắn không nói gì, chỉ đi vòng qua sau cô rồi ôm cô thật chặt.

-“Không ngờ.. Cũng có ngày em về lại bên anh”

-“Cái gì?”_Cô nghĩ.

-“Từ ngày anh cưới cô ta anh chưa từng mơ sẽ được gặp lại em nhưng bây giờ thì gặp được em rồi. Anh vui quá”

-“Chẳng lẽ người mình mượn thân là..”

Lòng cô đau như cắt khi nghe được những câu này, nhưng thôi kệ, bây giờ cô đâu còn à cô nữa..

Cô nhắm mắt hưởng trọn vẹn cái ôm vì đã lấy nhau hơn 2 năm nhưng đây là cái ôm đầu tiên mà hắn ôm cô nhưng lại là trên thân thể người khác, lòng cô quặng thắt, tim nhưng muốn vỡ thành từng mảnh vụn. Cô đau lắm. Cô gỡ tay hắn ra rồi nói:

-“Xin lỗi.. Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Hắn đơ người, mắt hắn như muốn khóc..

-“Em hận anh đến nỗi em quên cả việc mình đã yêu nhau 10 năm sao?”

-“Là thật sao.. Người mình mượn thân là người mà anh ta yêu say đắm suốt 10 năm sao? Và cũng vì vậy nên anh ấy mới.. Tàn nhẫn với mình..”_Cô nghĩ.

-“Tôi.. Không nhớ cũng không biết cũng không muốn nghe. Nếu không có việc gì, tôi xin lui”_Cô bỏ đi. Người cô run lên, mái tóc xỏa xuống che giấu gương mặt không biết tại sai lại chảy ra.

Hắn ở trong phòng thì nắm tay mà đâm vào tường. Hắn hối hận vì lúc trước đã bỏ Mặc Khuê nghe theo cha mẹ mà cưới Minh Minh.

Thì ra là vậy. Cô là kẻ thứ 3 xen vào tình cảm trời sinh của họ, vì cô là kẻ thứ 3 nên hắn mới khinh bỉ cô như thế, thì ra là do cô bon chen nên hắn mới hành hạ thể xác cô như vậy.. Hắn chỉ muốn cô sớm bỏ đi nên mới ác khẩu ác động với cô như vậy.. Là tại cô, trách ai được?

-“Cô về rồi sao?”_Anh hỏi.

-“Ừ. Hôm nay tôi không khỏe”

-“Sao vậy? Không khỏe chỗ nào?”_Anh lấy tay sờ vào trán, mặt cô.

-“Không.. Không sao”

-“...”_Anh im lặng.

-“Khuyên Triết.. Nếu anh vừa yêu lại vừa hận một người.. Anh muốn trả thù nhưng khi gặp lại, họ làm anh rung động 1 lần nữa thì anh sẽ làm gì?”_Cô hơi cuối đầu, giọng hơi run run nói.

-“Cô vẫn còn yêu tên Thiên Phúc đó sao?”_Anh nghi vấn.

-“...”_Cô im lặng

-“Tôi thấy cô lạ lắm”

-“Lạ? Lạ chỗ nào?”_Cô ngơ người thắc mắc.

-“Cô không lạnh lùng như trước”

-“À.. Là vậy?”

Anh bỗng dừng tiến lại..

*Cộp cộp”_Anh bước tới, bước chân quá đổi nặng nề như tim anh vậy..

-“Tôi.. Yêu Em”_Anh đứng trước mặt cô nói.

Cô chưa kịp trả lời đã bị miệng anh thâm tóm lấy, nụ hôn mãnh liệt quá. Lưỡi anh chạm với lưỡi cô, anh dần cảm nhận được từng mùi vị trên cơ thể cô. Người cô tái mét, cô cố đẩy anh ra nhưng anh đã nắm tay cô lại. Một tay nắm cô còn tay kia thì lần mò đến vòng 1 săn chắc. Cô cố gắng lắm mới đẩy được anh ra. Cô hét lên:

-“Anh làm gì vậy?”

-“.....”_Anh im lặng.

Không khí nặng nề một hồi lâu rồi anh cất tiếng làm bầu không khí yên ắng bị phá vỡ.

-“Anh.. Xin lỗi. Có lẽ là do anh yêu em quá nên mới như vậy”

-“.....”

Anh đứng dậy rồi bỏ đi lên phòng...

5. Chương 5

Anh lên phòng đóng sập cửa lại.

*Rầm, đùng, chát ầm..._Anh thanh đổ vỡ vang lên khắp phòng.

Trong phòng, anh lấy đôi tay rần rần chắc đâm vào gương làm tay anh chảy máu khá nhiều, anh tự hỏi tại sao mình lại làm như vậy.

Cô cũng lên phòng, bước ngang phòng anh cô nghe những tiếng đó cũng thấy hơi lo nên bước vào xem thử..

-“Anh..”

-“Đi ra”_Anh dứt khoát.

-“Tay anh chảy máu”_Cô lo lắng đi lại gần anh..

-“Không sao đâu, về phòng nghỉ đi”

-“Không được, nếu như vậy sẽ bị nhiễm trùng, để tôi băng lại cho anh”_Cô lấy hộp sơ bị hất đổ dưới sàn. Anh ngồi im đấy nhìn cô băng bó vết thương lại cho anh.

-“Tay anh rất quan trọng. Nếu bị thương thì sẽ không cầm súng được, không cầm súng được thì ai sẽ bảo vệ tôi?”

Nhắc mới phải nói. 2 năm trước, khoảng thời gian mà cô còn luyện tập được anh đem theo để thực hành. Nguy hiểm rình rập, tay súng chưa rành cô đã suýt bị bắn chết. Nhờ có anh mà cô thoát nạn. Chỉ 1 phát súng của anh mà có thể cứu được cô, thật là.. Vì điều

Trở về thực tại.

Cô đã băng bó xong cho anh. Cô còn dọn dẹp hết cả đống hỗn độn của anh lúc này..

-“Anh nhớ đừng như vậy nữa. Tôi không sao, anh đừng tự trách mình”_Cô mỉm cười nhìn anh.

-“...”

Cô về phòng, đặt lưng xuống nghĩ đến chuyện lúc chiều cô lại nghĩ về chuyện 2 năm qua. Trong khoảng thời gian huấn luyện có lẽ cả hai đã có ý với nhau.. Nhưng tim cô bây giờ loạn quá, không biết nó đang chứa ai, cái gì nữa.. Cô bật dậy, vỗ mặt mấy cái rồi lấy đồ vào phòng tắm..

-“Anh yêu, sao mấy hôm nay anh lạnh nhạt với em vậy?”_Ả ta cố câu dẫn hắn, ả dùng hết lời ngon tiếng ngọt, dùng cả thân thể để hấp dẫn chú tâm nhưng bây giờ, trong đầu hắn chỉ có mỗi Mộc Khuê..

-“Cô thôi mấy trò câu dẫn đó đi”

-“Anh sao vậy? Không muốn ân ái cùng em sao?”_Ả giả nước mắt ngấn nước mắt dài, nũng nịu nũng nịu.

-“Phiền quá, biến!”

-“Anh..”_Ả nắm tay hắn năng nỉ.

-“Cút”_Mặt hắn tối lại, tỏ vẻ khó chịu. Ả thấy vậy liền sợ xanh mặt bỏ đi.

-“Ai mà phải làm anh phải rời bỏ tôi như vậy? Tôi là nhất, sẽ không ai thay thế được tôi đâu”_Ả nghĩ.

Còn anh ngồi trên sofa lướt điện thoại, trên màn hình điện thoại mà anh đang lướt chỉ hiển thị mỗi ảnh của Mộc Khuê. Hắn yêu cô đến vậy sao?

10 năm có lẽ là quá dài để tình yêu mờ nhạt nhưng sao hắn vẫn còn yêu cô? Tình yêu mà hắn dành cho cô chẳng lẽ nhiều đến như vậy? Nhiều đến nỗi phải ngược thân Vợ của mình sao?

6. Chương 6

Về phía cô, 2 năm qua cũng nảy sinh chút ít tình cảm. Nói thật thì con gái dễ rung động lắm. Mặc dù cô rất yêu hắn nhưng hắn lại luôn đùa cô. Với cô, hắn ác khẩu ác động với cô bao nhiêu thì anh, Bằng chủ của một băng hắc đạo tốt bấy nhiêu.

Anh luôn ầm áp, dịu dàng với cô nhưng với người khác, với kẻ thù thì lúc nào cũng lạnh lùng, tàn nhẫn. Anh như người hai mặt. Lúc anh giết đối thủ, anh chắc chắn sẽ không nương tay.

Sáng hôm sau tại công ty.

-“Chị ơi, người ta có nhan sắc dụ dỗ Giám Đốc nên bây giờ ngồi nhàn rồi quá mà phải không chị?”_Một cô nhân viên cùng phòng cô nói với đồng nghiệp với vẻ chua chát.

Cô nghe xong lòng đầy tức giận, máu lửa rục trào nhưng trong lòng lại phải kìm nén.

-“Nhịn”_Cô nghĩ.

-“Đúng rồi đó em. Chị nghĩ, chắc từ ngày đầu cô ta vào làm đã có ý định dụ dỗ Giám Đốc rồi. Haizzz, không biết đã lên giường bao nhiêu lần rồi nhỉ?”_Á đồng nghiệp cũng chanh chua không kém.

Cô nghe xong không kìm nổi tức giận nữa.

*Rầm_Cô đập mạnh tay xuống bàn khiến cả phòng chú ý.

-“Đã nói đủ chưa?”_Cô tức giận quát lên.

Cả phòng bây giờ đang dồn ánh mắt về phía cô. Hai ả kia cũng sợ xanh mặt mà lui đi chỗ khác.

-“Chị ơi.. Đừng tức giận, tức giận quá sẽ không tốt đâu, sẽ xấu lắm*”_Một cô gái cùng phòng làm việc nói khuyên nhưng dùng giọng điệu khó nghe nó với cô (* Xấu ở đây ý nói không thể dụ dỗ Giám Đốc nữa).

Tức giận càng tức giận thêm. Cô không chửi chỉ nói một câu:

-“It’s enough? Can you stop it?”_Cô nói bằng Tiếng Anh rất trôi chảy. (Dịch: Đã đủ chưa? Có thể dừng lại chưa?).

Những người kia thì liền bỏ đi. Có ả nhân viên nọ lại xía mồm vào:

-“Chị ơi. Ở đây là phòng Marketing chứ không phải phòng bán Tiếng Anh đâu chị. Đừng có mà thể hiện ở đây”_Giọng điệu chua chát đầy khinh bỉ thốt lên.

Cô nở một nụ cười thân thiện, vâng.. Rất thân thiện đến lại gần ả nhân viên...

*Bốp_Tiếng tát chói tai phát ra từ da thịt nghe sao mà đau đớn quá.

-“Tôi hành động được không? Đây là cảnh cáo, một lần nữa thì hậu quả khó lường”_Cô nở với ả nhân viên nụ cười thân thiện đầy giả tạo.

-“...”_Cả phòng im lặng sợ hãi nhìn cô.

-“Tôi có gì đáng chú ý à? Làm việc”_Cô.

Thật thoải mái.. Thật sự là từ rất lâu cô mới được xả giận như vậy. Từ trước đến nay cô luôn kìm nén sự tức giận vì đó giờ cô không có đặc quyền để giận. Bây giờ thì khác rồi cô có thể làm những gì cô muốn, phía sau cô còn có người chống lưng mà, lo gì. Nhưng cô không vì thế tự cao tự đại. Hành động, suy nghĩ, lời nói của cô luôn nằm trong tầm kiểm soát của mình, bản thân cô tự biết mình đang làm gì.

7. Chương 7

Hôm nay tăng ca nên cô phải ở lại đến khuya mới về. Lúc cô về đã là 1 giờ đêm rồi, cả công ty chỉ còn mỗi phòng cô còn ánh đèn làm việc, từ ngày cô vào tất cả việc lớn nhỏ gì cũng do cô làm còn bọn họ thì nhõm nhõm ngồi đấy chờ hết tháng để lãnh lương. Cô không chống cự không phải vì sợ là vì nhịn. Phải tạo được dấu ấn và uy tín thì mới mong được lên chức, chức cao rồi thì mới có thể thực hiện kế hoạch.

Cô tắt vi tính, đứng dậy vươn vai rồi xách túi ra về. Vừa đến thang máy cô đã gặp hần.

Cánh cửa mở ra, hần và cô đối diện bốn mắt nhìn nhau.

Không gian vắng lặng, cô bây giờ cũng dứt được phần nào tình cảm. Cô chỉ liếc qua hần rồi vào thang máy.

Hần nhìn cô, cô biết nhưng chẳng để ý mấy nhưng trong lòng lại có nhiều suy nghĩ..

-“Thay thế, mày chỉ là người thay thế”_Suy nghĩ của cô, nhìn hấn mà lòng cô quặng thắt đến tột cùng, đau lắm khi người mình yêu ngắm nhìn mình trù mến như vậy nhưng cái nhìn đó không phải là cho mình mà đơn giản chỉ là dành cho người phụ nữ mà cô đang thế thân..

-“Em.. Sao về trễ vậy?”_Hấn bỗng cất tiếng nói phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

-“Tăng ca”_Cô lạnh lùng.

Thang máy vừa tới tầng trệt, cô bước ra. Hấn đi theo cô ra tới cửa công ty.

-“Để anh đưa em về”_Hấn nắm tay cô.

-“Không cần”_Cô nói ra với vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại đau xót, không thể chấp nhận đi cùng hấn. Từ trước tới giờ chưa bao giờ hấn nói chuyện với cô bằng vẻ mặt và giọng nói đó, trù mến, lo lắng.. Càng nghĩ tới cô càng hận hấn, cô đã yêu hấn hết lòng vậy mà...

Bên kia đường có một chiếc BMW màu đen sang trọng. Một người đàn ông bước ra thanh lịch.

-“Cô ấy, tôi sẽ đưa về”

Là anh ấy, Khuynh Triết.

-“Mày.. Là người cướp cô ấy khỏi tay tao sao?”_Hấn nắm cổ áo anh, giờ nắm đầm chắc nịch lên cao. Tay hấn nổi gân xanh, gương mặt chứa đầy tức giận.

-“Thiên Phúc, anh thôi đi. Khuynh Triết, tôi sẽ về với anh ta”_Cô.

-“Ừ. Cẩn thận”_Khuynh Triết nhìn cô.

Cô lên chiếc xe Mercedes-Benz của hấn để anh lại nhìn cô và hấn đi cùng nhau.

Trên xe của hấn, cô nói với hấn vài câu, không phải đe dọa mà chỉ là cảnh báo về việc sắp tới. Cô lạnh lùng, mắt nhìn ra cửa sổ:

-“Anh đang chơi với lửa đấy, sau này hậu quả khó lường”

-“Ý em là..?”

-“Đúng vậy, bây giờ thì dừng xe”_Cô ra lệnh.

Hấn dừng lại giữ đoạn đường khuya thanh vắng không một bóng người.

-“Em có chắc mình tự về được không?”_Hấn lo lắng nhìn cô.

-“Được hay không thì không cần anh quản”

Hấn ừ một cái rồi phóng xe đi mất biệt.

Cô bước đi được vài bước thì bỗng thất nhói ở lồng ngực, mọi thứ xung quanh quay cuồng, mặt mày xám xẫm, bước đi cô loạn choạng dầm rồi ngã gục xuống đất.

Sáng hôm sau.

Cô từ từ mở mắt, toàn thân nhức mỏi. Lồng ngực thì cứ nặng trĩu, đầu cũng vậy như có một cục đá nặng đè lên.

-“Em tỉnh dậy rồi à?”_Khuynh Triết bước vào trên tay cầm theo một bát cháo. Là cháo yến mạch.

Cô bị dị ứng với cháo yến mạch, còn Mọc Khuê thì không.

-“Em ăn đi, cho khỏe”_Hấn dứt cô.

Cô cũng đói rồi, từ chiều hôm qua đến giờ đã không ăn gì, thôi thì ăn tạm đi.

Cô há miệng ra ồm một cái, nuốt xong cô mới hỏi:

-“Đây là cháo gì vậy?”

8. Chương 8

Anh lưỡng lự một hồi lâu rồi nhìn cô cười trêu mếu:

-“Cháo yến mạch, món mà em..”

Anh chưa nói hết câu cô từ trên giường bỏ chạy vào nhà vệ sinh.

Một lát sau cô bước ra. Mặt cô trắng bệnh, không còn chút sức lực. Đi phải bám vào tường, đôi chân run run như muốn gục ngã.

Anh chạy lại đỡ cô lo lắng:

“Em sao vậy? Ổn không?”

-“Không.. Không sao”

Anh nhìn cô im lặng không nói gì, dìu cô lên giường rồi tiếp tục dứt cháo cho cô.

-“Tôi.. Không ăn cháo này được”

-“Tại sao? Đây là món em thích nhất mà?..”

-“Tôi bị dị ứng”

Anh nghe cô nói bỗng sững người lại. Từ trước tới giờ món cô thích là món này, chưa bao giờ cô bị dị ứng cả. Anh điểm lại trí nhớ thì anh mới nhận ra rằng sau khi tỉnh lại cô đã khác hoàn toàn mặc dù là mất trí nhớ nhưng mà...

Anh im lặng một hồi rồi nói:

-“Hmm.. Hay để tôi bảo hầu gái nấu món khác”

-“Không cần đâu..”

Hôm sau cô đến công ty. Trước cửa công ty hắn đã đợi cô rất lâu, nhìn thấy cô thất thần từ chiếc BMW của anh bước ra hắn vội vã đi lại.

-“Em..” Hắn đưa tay ra định nắm tay cô thì bị cô làm lơ.

-“Tôi không cần”

Nhân viên nhìn thấy lại xì xầm bàn tán. Hắn nghe vậy liếc mắt tới chỗ họ. Họ thấy vậy liền đi chỗ khác.

-“Hôm nay đi kí hợp đồng với anh nhé?”

-“Tôi..” Cô nhìn vào xe.

Anh gật đầu.

-“Được” Cô nói.

-“Đi nào” Hắn ra lệnh.

-“Ngay bây giờ?”

Cô lên xe hắn.

Hắn thắt dây an toàn cho cô, thân hắn sát vào cô.

-“Tôi tự làm được”

Xe bắt đầu lăn bánh hẳn cũng bắt đầu lên tiếng..

-“Em..”

Cô không trả lời, mắt cứ hướng ra cửa sổ.

-“Lúc trước mình yêu nhau nhiều như vậy.. Bây giờ không thể bắt đầu lại sao?”

Cô nghe vậy nhìn hẳn lạnh lùng. Tình cảm của cô dành cho hẳn, hẳn chỉ xem như mây khói thôi sao? Trước kia, cô làm gì không tốt mà hẳn lại không yêu cô?

-“Còn vợ anh thì sao?”

-“Cô ấy.. Gặp tai nạn, chết hơn 3 năm rồi..”

Hắn nói ra không có gì gọi là buồn cả, tổn thương quá.. Bây giờ cô mới biết hẳn không đáng để nhận được tình yêu của cô..

-“Tại sao chết?” Cô hỏi tiếp.

-“Là vì.. Lúc trước anh cùng với người con gái khác cùng nhau.. Cô ấy..”

Nước mắt cô bắt đầu ứa ra nhìn hẳn căm hận mà gằng giọng nói:

-“Anh như vậy.. Anh có xứng với tình cảm của tôi không?”

-“Anh làm như vậy chỉ muốn để cô ta biết, anh không yêu cô ta”

-“Không yêu thì anh lấy cô ta làm gì?”

-“Là vì...”

-“Thôi, đừng nói ra có lẽ sẽ tốt hơn”

Cô biết câu trả lời tiếp theo có lẽ sẽ làm cô rất tổn thương.. Chỉ cần biết anh ta không yêu mình thì cô mới dứt được tình cảm.. Bây giờ dứt được rồi, cô thề với lòng rằng phải tự tay giết chết hẳn..

9. Chương 9

Tại điểm hẹn của cuộc họp, từ xa có một chiếc Lamborghini màu đen sang trọng chạy tới, bước ra là một người đàn ông lịch lãm, tay đeo chiếc đồng hồ hiệu Rolex và đôi giày da hiệu Tanino Crisci. Thân hình mảnh mai cao ráo trong rất thanh lịch, hai bên cổ cả thư kí và vệ sĩ đi cùng, anh ta bước vào như sáng chói cả nhà hàng. Hẳn thấy anh ta liền đứng dậy chào, đây có lẽ là đối tác rất quan trọng nên hẳn mới như vậy, con người hẳn vốn dĩ rất kiêu ngạo, ít khi khiêm nhường coi trọng ai.

-“Chào anh” Hẳn lịch sự cuối đầu chào hỏi.

-“Chào” Anh ta nở một nụ cười thân thiện nhìn hẳn, cô nhìn hẳn mà lòng đầy ngưỡng mộ, vừa đẹp trai, giàu có. Vừa có năng lực còn cả đức độ, cả thế giới này tìm được mấy ai? Cô nhìn anh ta chăm chăm, anh ta liếc mắt sang cô rồi hỏi:

-“Cô là?”

Cô lúng túng đứng dậy cuối đầu chào hẳn:

-“Chào anh, tôi là Lý Mộc Khuê là.. Trợ lí của giám đốc Lâm”

-“À, tôi là Trịnh Hải Vũ hân hạnh” Hải Vũ đưa tay ra để bắt tay chào xã giao, cô lấy đôi bàn tay thon thả nắm lấy. Cảm giác này.. Thật kỳ lạ.

-“Bây giờ bắt đầu được chưa?” Hấn nhìn hai người.

-“Được. Bắt đầu thôi”

Kết thúc buổi họp cô trở về công ty lấy sắp tài liệu đang làm dang dở đem về nhà. Vừa bước vào nhà, cô nhìn thấy Hải Vũ, là người đàn ông lúc nãy.

-“Em về rồi à?” Khuynh Triết nhìn cô, khuôn mặt anh cười rạng rỡ để lộ vẻ điển trai.

-“À..Ừ”

Cô bỏ lên phòng, Hải Vũ nhìn theo bóng lưng cô rồi nhìn Khuynh Triết hỏi:

-“Khuê Tỷ không nhớ em sao anh?”

-“Cô ấy bị mất trí nhớ”

-“À.. Thì ra là vậy, lúc nãy kí hợp đồng Tỷ ấy không nhớ em là ai, em cứ tưởng em đi lâu quá nên Tỷ ấy quên em rồi. Haha” Hải Vũ vừa nói vừa cười lộ ra vẻ mặt nam thần, hàm răng trắng tinh và đôi mắt biết cười càng tô lên vẻ điển trai thêm nữa.

Sáng hôm sau cô lại đi làm như bao ngày, vào công ty lại bị nói xiên nói xỏ, hấn thấy cô như vậy cũng không đành lòng nên cho cô làm thư ký riêng để vừa có thể gần gũi với cô vừa có thể giúp cô tránh xa dư luận.

-“Chị ơi.. Người ta mới vào làm chưa được một tháng mà đã lên làm thư ký, mình làm hơn một năm mà lương vẫn vậy.. Haizzz, không biết người ta có chuyện gì mờ ám không nữa” Á nhân viên cùng phòng thấy cô đang dọn đồ liền nói móc cô.

-“Đúng rồi, mình cũng đâu thua gì người ta mà sao không được lên chức nhỉ?”

Cô nghe cũng có thoáng chút tức giận nhưng cũng bỏ đi.

Cô vào phòng giám đốc đặt đồ xuống bàn làm việc rồi dọn ra không để ý đến việc hấn đang nhìn cô.

-“Em thấy thoải mái chứ?” Hấn mở lời.

-“Bình thường” Cô không nhìn hấn, mặt vẫn cứ chăm chăm vào việc làm, việc làm ư? Cô đang hack tài khoản email và thông tin tư liệu việc làm của hấn ngay trước mặt hấn. Cô chỉ lạnh nhạt nói vài ba câu rồi tiếp tục tập trung vào việc chính. Hấn ngồi đối diện không nghĩ ngờ gì mà tiếp tục làm việc.

10. Chương 10

Bây giờ cô cứ quanh quẩn giữa công ty và ngôi nhà của anh, ngày thì đến công ty, đêm thì về nhà miệt mài tìm cách để đánh sập công ty của hấn. Từ lúc vào công ty hấn làm đến bây giờ cô không có thời gian để nghỉ ngơi lại còn phải nghe những lời thị phi của thiên hạ, cô thật sự rất mệt mỏi nhưng phải cố thôi, phải trả thù hấn, phải hại hấn thật thê thảm, phải làm cho hấn sống không bằng chết. Trong cô bây giờ đang hận hấn đến tận cùng xương tủy, có thương hấn cách mấy nhưng ở trong cái thân xác này cô cảm thấy mình thật thảm hại..

-“Em không nghỉ ngơi sao?” Khuynh Triết bước vào phòng cô cầm theo tách café đưa cho cô.

-“Dạo này tôi vừa mới phát hiện, công ty hấn hình như trốn thuế rất nhiều lần” Cô không nhìn anh, mắt nhìn chăm vào vi tính.

-“Ồ, em hiểu ý tôi nhỉ?” Anh nhìn cô cười hài lòng.

-“Anh đến tìm tôi vì chuyện này chứ còn chuyện gì khác đâu”

Anh nhìn cô nhếch mép đặt ly café lên bàn tiến tới gần cô.

-“Có chứ”

Anh tiến lại nâng cằm cô, đặt lên môi cô nụ hôn mãnh liệt, lần này cô không từ chối cũng không tiếp nhận. Người cô nhùng ra như không có phản ứng, chiếc máy tính trên đùi từ từ trượt xuống chiếc nệm mềm mại. Hắn rời môi cô, nhìn cô, cô không có phản ứng, mắt cô nhắm lại như đang hưởng thụ nhưng mà...

-“Mộc Khuê..” Anh lay người cô. Cô không động đậy, mặt bắt đầu mất máu trắng bệch, người cô lúc nóng lúc lạnh, mồ hôi hột chảy ra ướt cả tóc. Hắn vội vàng bế xốc cô ra xe.

-“Có chuyện gì vậy anh hai?” Hải Vũ nhìn anh đang gấp gấp bế cô hỏi.

-“Cô ấy ngất rồi, mau ra xe đưa anh và cô ấy đến bệnh viện!”

Hải Vũ vội vàng chạy ra mở cửa xe cho anh đưa cô vào, anh trở lại ghế trước lái xe. Thấy anh lãng tử và nhẹ nhàng như vậy nhưng chẳng khác gì tay đua hạng 1, đường lái điêu luyện, lạng lách thì uyển chuyển, trên đường anh chạy điên cuồng như một quái xế, đến bệnh viện bất chấp mà xông vào làm mọi người hoảng loạn.

-“Bác sĩ, Cấp cứu!” Khuynh Triết vừa lên tiếng cả đội ngũ Bác Sĩ hạng S liền chạy ra đưa cô vào phòng cấp cứu.

Một lát sau, Bác Sĩ đi ra:

-“Cô ấy không sao, chỉ là làm việc quá sức trong thời gian dài mà không ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ”

-“Vậy khi nào chị ấy mới xuất viện được?” Hải Vũ hỏi.

-“Nếu tình trạng sức khỏe của bệnh nhân tốt thì ngày mai có thể xuất viện nhưng phải để bệnh nhân nghỉ ngơi và ăn uống điều độ”

-“Tôi biết rồi Bác Sĩ” Khuynh Triết nói.

Sáng hôm sau tại công ty của hắn.

Hơn 8 giờ rồi mà cô vẫn chưa đến làm hắn lo lắng. Một cô ả trong công ty có ý định nếu quyến rũ được hắn thì ắc vịt sẽ tự đứng hóa thành thiên nga. Hôm nay ả nghe nói cô không đi làm nên cố ý diện chiếc áo sơ mi mỏng bỏ lỗ nút hở bộ ngực trần tròn size F, trong ả đứng thật quyến rũ.

-“Giám Đốc, café đây ạ” ả đặt ly cà phê xuống bàn, cố ý cúi xuống để lộ bộ ngực vừa tầm mắt hắn nhưng hắn không để ý. Bây giờ hắn đang lo lắng nhìn vào điện thoại.

-“Giám Đốc! Giám Đốc!”

Hắn bây giờ mới liếc nhìn ả một cái, nhìn sơ qua bộ ngực của ả rồi cười khinh miệt.

-“Tôi có bảo sao?”

-“Dạ.. Tại..”

-“Ngày mai tự nộp đơn nghỉ việc”

-“Tại sao? Giám Đốc! Tôi...” ả ức chế, mặt bắt đầu biến dạng trông thật thảm hại.

-“Tôi không thích nhắc lại”

-“Dạ, tôi xin lỗi” ả hiểu ý liền lui khỏi phòng Giám Đốc.

11. Chương 11

Cả mấy ngày liền hần không thấy cô đi làm cũng không báo với hần làm hần lo lắng đến tột độ. Còn cô thì ở nhà nghỉ ngơi với sự chăm sóc chu đáo của Hải Vũ và Khuynh Triết.

-“Chị ăn đi, hôm anh anh hai bận một số việc nên không đến thăm chị được” Hải Vũ vừa nói vừa múc cháo cho cô.

-“Bạn sao? Bạn việc gì?” Cô tỏ vẻ lo lắng hỏi.

-“Chị đừng nói với em là chị nhớ anh hai em nhé!!?”

-“Không, chị chỉ sợ xảy ra chuyện thôi”

...

Tại một nơi nào đó..

-“Bằng hữu, lâu rồi không gặp. Còn nhớ nhau chứ?” Một tên côn đồ mặt mũi đáng sợ nhìn anh cười nhếch mép. Bên mắt trái hần còn có một vết sẹo kéo từ trái đi qua mí mắt tới gò má.

-“Nhớ chứ” Anh cũng đáp trả lại bằng nụ cười chứ nhiều hàm ý và nỗi buồn..

6 năm trước..

*Bằng. Tiếng súng vang lên làm mất đi sự thanh tĩnh của bầu trời đêm, một người đàn ông với vẻ ngoài lôi thôi bắn xuyên viên đạn qua một người con gái, người đó là anh. Anh bắn xuyên tim cô không thương tiếc, đôi mắt buồn bã lãnh đạm.

-“Tuệ Nghi!” Một người đàn ông cao to vạm vỡ chạy lại ôm lấy cô ta.

-“Tại sao lại giết cô ấy? Hả?” Người đàn ông kia nhìn anh bằng ánh mắt căm hận nhưng lại thương xót vô cùng như đang băn khoăn và lo lắng, hần ôm cô gái ấy mà gào thét vang cả bầu trời.

-“Cô ta.. Không tốt đâu” Anh máu lạnh không chút cảm xúc nhìn người đàn ông kia nói.

-“Không tốt? Tại sao chứ? Chẳng lẽ cậu ganh tị với tôi vì không có được tình yêu từ cô ấy?” Hần hậm hực, nước mắt giàn giụa.

-“Đúng vậy..”

Người đàn ông đó đứng dậy, nắm chặt tay rồi chạy lại rút từ trong túi ra một con dao.

*Soạt tiếng dao ma sát vào da thịt nghe thật ám ảnh, con dao suýt đâm vào tim anh nhưng anh nắm chặt, đôi tay anh máu chảy ra nhuộm đỏ cả bàn tay, anh khước tay quăng con dao đi, người đàn ông đó chạy tới xô anh ngã, cả hai vật vã đè lên nhau. Cuối cùng anh bị hần áp đảo xuống dưới bị tay hần dùng lực mà ấn mạnh vào cổ, không khí như cạn dần, hơi thở bắt đầu đứt khúc. Tay anh vô tình bắt được con dao, không gian dần mờ ảo đi, anh nắm chặt con dao quét soạt một đường lên mặt người đàn ông đó rồi anh vật lại nằm trên. Anh hết sức tức giận. Tay phải nắm chặt con dao đưa lên cao, tay trái bóp cổ hần, nhìn hần mà gân tay, chỉ mắt nổi lên ầm ục trong lòng như có chuyện gì muốn nói.

Anh bây giờ vừa muốn đâm vừa muốn thả, tâm tư rối bời. Anh lấy hơi hét to một tiếng rồi mạnh tay đâm xuống...

Anh đâm cây dao lún xuống đất sâu. Anh đứng dậy rồi bỏ đi dưới ánh trăng mờ huyền và cơn gió thoáng nhẹ qua mái tóc.

-“Tôi không giết cậu vì cậu rất quan trọng với tôi” Anh lẩm bẩm tự độc thoại với bản thân.

Trở về thực tại, người đàn ông năm ấy đứng dậy đi lại gần anh..

-“Bây giờ chúng ta, là bạn hay là thù?”

12. Chương 12

-“Là bạn” Anh nói.

-“Nghe có vẻ chắc chắn nhỉ? Nhưng với tôi, anh là thù”

-“Được thôi, vậy là thù..” Ánh mắt anh có chút ẩn khuất, muốn giải thích nhưng chỉ sợ là vậy mọi chuyện sẽ thêm rối nên thôi.

Năm đó anh giết cô ta vì cô ta đã lừa dối người anh em của anh. Ngoài mặt thì nói yêu anh ta nhưng trong lòng lại muốn gạ gẫm và yêu anh. Cô ta tìm mọi cách câu dẫn anh, anh đều cự tuyệt vì cô ta là người mà người của anh em mà anh trân trọng nhất.

Anh không giải thích không phải vì sợ anh ta bảo anh nói dối hay nguy hiểm mà chỉ sợ anh ta đau lòng..

-“Hết chuyện rồi, tôi về.. Cậu ở lại bảo trọng, Thiên Tịnh-Người anh em”

Không khí trở nên vắng lặng, anh bước ra khỏi cửa thì bên trong lại nghe tiếng xô bàn đập ghế.

-“Chết tiệt, là xem thường tôi sao?” Thiên Tịnh tức tối đập tay xuống bàn.

Anh vừa bước vào nhà, Hải Vũ liền chạy ra hỏi:

-“Về rồi à? Khuê tỷ đang lo cho anh đấy”

anh nhìn Hải Vũ ừ một cái rồi lạnh nhạt bỏ lên phòng.

...

Sáng hôm sau..

-“Hôm nay Khuê tỷ biết nấu ăn sao?” Hải Vũ bất ngờ trở mắt nhìn.

Khuynh Triết từ trên lầu bước xuống nghe mùi thức ăn thơm ngon cũng không cưỡng lại được.

-“Ai làm đây?”

-“Tôi” Cô nói.

Nghe cô nói anh lặng người, nhìn cô chăm chăm, câu nói của cô lại làm anh thêm hoài nghi về cô thêm một lần nữa vì vốn dĩ trước giờ bản thân của Mộc Khuê đâu biết nấu ăn.

-“Anh sao vậy?” Cô nhìn anh hỏi.

-“Không sao, cô làm ngon lắm”.

Dạo gần đây, chẳng biết vì gì mà có nhiều băng đảng và sát thủ ám sát anh, lòng sực anh khắp mọi nơi. Hôm nay anh lại có hẹn với băng chủ của Hắc Bang Mộc Nhiên. Lần này anh dắt cả cô theo.

Hắc Bang Mộc Nhiên là một băng lớn nổi tiếng là máu lạnh nhưng có điều chẳng ai biết mặt băng chủ ngay cả những thuộc hạ đang hoạt động trong băng.

-“Tới rồi sao?” Một giọng nói lạnh lùng cất lên từ trong bóng tối.

Giọng nói này.. Ánh mắt này.. Là hắn ta sao?

Trong phút chốc cô nhận ra người đó là hắn. Cô cố gắng giữ bình tĩnh.

-“Anh đừng trốn trong bóng tối nữa, Thiên Phúc” Cô lấy hết dũng khí và sự bình tĩnh để nói ra câu đó.

-“Cô đã sớm biết là hắn sao?” Anh nhìn cô, mặt không tỏ vẻ khó chịu nhưng thật sự là đang không hài lòng.

-“Không, chỉ vừa nhận ra thôi” Cô nói.

-“Nếu đã biết, vậy ai sẽ là người chết trong trận đấu này đây?” Hắn bước ra từ trong tối nhếch miệng đắc ý.

-“Anh.. Sẽ chết dưới tay tôi” Cô nhìn anh, ánh mắt sắc bén đầy thù hận.

13. Chương 13

Cuộc ẩu đả bắt đầu, không khí trở nên căng thẳng, tiếng súng nổ ngày càng nhiều. Có biết bao nhiêu là thuộc hạ của hai bên đã chết.

Máu me đầm đìa đỏ cả sàn nhà.

-“Không xong rồi.. Chúng ta.. Quân không đủ” Thuộc hạ của Khuynh Triết chạy vào thở hồng hộc nói gấp.

-“Hừ..”

-“Haha, haha” Thiên Phúc cười thỏa mãn, rồi chỉ súng vào cô.

-“Em còn muốn sống không?”

-“Có chết, tôi cũng không muốn sống cạnh anh” Cô nhìn hắn cứng rắn nói.

-“Vậy, em có muốn hắn sống không?” Thiên Phúc chỉ súng sang Khuynh Triết.

Hắn vừa chỉ súng sang anh, 4 tên thuộc hạ liền chạy ra giữ anh và cô lại.

-“Anh thử làm gì anh ấy xem..”

Cô vừa nói, hết câu bên ngoài lại có tiếng xe và tiếng súng, tiếng súng ngày càng gần, một giọng nói quen thuộc cất lên, là Hải Vũ?!

-“Anh hai! Khuê Tỷ! Em đến cứu hai người đây”

Chẳng mấy chốc, tình thế đã bị đảo ngược, Thiên Phúc bị bắt. Hắn quỳ xuống mặt tối lại.

Cô cầm khẩu súng đã kéo cò chỉ vào đầu hắn.

-“Anh sẽ phải chết.. Dưới tay tôi”

-“Tình cảm của chúng ta 10 năm qua em quên rồi sao?” Thiên Phúc nhìn cô hỏi.

-“Tôi không phải.. Lý Mộc Khuê”

-“Cái gì? Cô vừa nói gì?” Khuynh Triết bất ngờ nhìn cô trợn mắt. Chẳng lẽ suy luận của anh là đúng?

-“Em nói gì vậy?” Thiên Phúc.

-“Khuê Tỷ, Tỷ nói gì vậy?” Hải Vũ cũng khá bất ngờ..

-“Tôi không phải Lý Mộc Khuê. Xin lỗi anh, Khuynh Triết” Cô vừa nói vừa cuối đầu, nước mắt rơi lộp độp xuống sàn nhà.

Vậy trước giờ là dối trá sao? Anh ghét nhất là bị lừa dối vậy mà người anh tin tưởng nhất cũng lừa dối anh. Anh tức giận, nắm chặt tay cô, chỉ mắt cũng nổi lên thành sợi. Anh quát:

-“Rốt cuộc cô là ai? Suốt 4 năm nay là cô đã lừa dối tôi sao?”

-“Cô không phải Mộc Khuê? Vậy là..” Thiên Phúc nói.

-“...” Cô im lặng.

-“Tại sao lại không nói” Tức giận lên đến tột đỉnh, anh lại quát.

-“Tôi.. Là vợ cũ của Lâm Thiên Phúc...”

Cả ba người, Khuynh Triết, Hải Vũ và Thiên Phúc đồng loạt bất ngờ rồi cùng thốt lên một chữ:

-“Hả?”

-“Tôi không biết tại sao tôi lại nhập vào thân xác hoàn hảo vạn người mê này.. Tôi chỉ biết, lúc trước tôi yêu hẳn rất nhiều nhưng đổi lại.. Tôi đã chết dưới tay hẳn.. Tôi chỉ muốn trả thù thôi, tôi xin lỗi..” Đâu mắt cô đờm buồn nhìn Thiên Phúc nói.

-“Tôi không cần biết quá khứ của cô, rốt cuộc cô là ai? Là ai mà từ 4 năm trước.. Đã làm tôi dao động?” Khuynh Triết đẩy cô vào tường, anh mặc kệ sự đời.

-“Anh hai bình tĩnh” Hải Vũ nói.

-“Tôi xin lỗi... Tôi không muốn nói dối, tôi thực sự xin lỗi” Cô vừa cầu khẩn vừa tha thiết nhìn Khuynh Triết.

Nhân cơ hội không ai chú ý, Thiên Phúc cầm súng giơ lên rồi..

Bằng.. Tiếng súng... Tiếng súng vang lên, máu bắt đầu chảy sau lưng một người...

14. Chương 14

Không gian tĩnh lặng, lá cây bên ngoài xào xạc rời khỏi thân cây..

Cô khụy xuống ngay trước mặt Khuynh Triết, máu thấm đẫm tay anh.

-“Xin lỗi.. Tôi chỉ có thể.. Làm thế này để.. Trả ơn.. Cho.. Anh.. Thôi..” Tiếng nói nhỏ dần, cô ngất đi.

Anh thả lỏng cô ra, mặt tối lại nhẹ nhàng cầm súng rồi từ từ đứng lên..

-“Mày phải trả giá đắt cho việc này” Anh giơ súng vào mặt Thiên Phúc.

Anh bấm liên 12 phát súng vào đầu và tim của hẳn.

Thật bi thương..

Thiên Tịnh vừa về đến, thấy cảnh tượng này nổi cơn lôi đình mà quát lớn:

-“Thằng khốn! Mày vừa làm gì em tao vậy?”

Thì ra.. Thiên Tịnh và Thiên Phúc là anh em sao? Sao Khuynh Triết không biết chuyện này? Khốn nạn!

-“Mày đã giết chết người yêu tao, bây giờ còn giết cả em trai tao.. Mày hay lắm, tao sẽ cho mày biết cảm giác mất đi người thân là thế nào”

-“Đừng.. Không phải như cậu nghĩ..” Khuynh Triết lắc đầu.

-“Ồ ồ.. Kia là ai? Ồ, Mộc Khuê! Người mày yêu chết rồi sao? Bây giờ mày chỉ còn em trai thôi chứ gì?” Vừa nói hết câu, Thiên Tịnh bắt lấy Hải Vũ rồi rút con dao nhọn ra.

-“Buông ra! Là em trai anh bắn chết Khuê Tử, anh trai tôi chỉ trả thù thôi!”

-“Haha.. Những lời bịa đặt đó mày nghĩ tao tin à?” Thiên Tịnh kẻ dao sát cổ Hải Vũ, máu rướm ra một ít.

-“Đừng! Đừng làm vậy! Để tôi giải thích” Khuynh Triết nói vẻ mặt tỏ vẻ sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên anh sợ một thứ gì đó trước mặt người khác.

-“Sợ rồi sao?”

-“Tôi giết cô ta là do cô ta đã phản bội cậu! Người cô ta yêu là tôi!”

-“Haha.. Mày đùa tao ư? Mày nghĩ tao tin ư?”

-“Năm đó, trước khi tôi giết cô ta, cô ta nói người cô ta yêu không phải là cậu, chỉ muốn lợi dụng cậu thôi!”

-“Im đi” Thiên Tịnh đưa dao sâu vào cổ của Hải Vũ thêm nữa..

-“A..” Hải Vũ đau đớn mà a lên một tiếng.

-“Đừng mà, tin tôi đi”

Thiên Tịnh im lặng một lúc, mặt tối lại kích động nắm chặt dao giơ lên cao rồi đẩy Hải Vũ ra rồi.... Tự đâm vào bụng mình.

-“Tao tin.. Mà..”

Một ngày mưa..

Tang lễ của Mộc Khuê, Thiên Tịnh và Thiên Phúc diễn ra cùng lúc. Khuynh Triết cuối đầu trước mộ của Mộc Khuê và Thiên Tịnh nhưng còn mộ của Thiên Phúc, anh chỉ muốn đập nát đi.

Mộc Khuê nếu không bị cô nhập hồn thì đã chết vào 3 năm trước.

Hồn tách khỏi xác, bây giờ muốn tìm cô cũng khó..

-“Anh hai.. Mình về thôi” Hải Vũ nhìn anh hai mình từ từ đi ra xe.

Khuynh Triết vừa bước vào xe, một cô gái với mùi hương và vẻ mặt quen thuộc, anh vội bước ra xe..

-“Mộc Khuê!” Anh kéo tay cô gái đó lại.

-“Anh làm gì...” Chưa nói hết câu, cô ngỡ khi người đứng trước mặt mình là Khuynh Triết.

Cô dẫn đo, không biết có nên nói không, nếu đã trả xong thù, cũng xin lỗi Khuynh Triết rồi thì thôi.. Không nên nói ra..

-“Tôi không phải Mộc Khuê Khuê gì gì đó. Tôi là Minh Minh” Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh ra rồi bỏ đi.

Hơi ấm này không thể không là cô được. Tại sao cô lại trốn tránh anh vậy? Tại sao?

-“Chỉ có một cách để biết. Đi theo anh” Anh kéo cô đi, đi đến một nhà hàng gần đó..

15. Chương 15: End

-“Cho tôi 1 chén cháo yế mạch” Anh nhìn cô tiếp viên xinh đẹp nói nhỏ nhẹ.

-“Nè! Anh bị điên à?”

Anh ngược mặt nhìn cô nhếch miệng cười nhạt:

-“Không, đợi một lát sẽ biết ai điên hơn ai”

-“Anh đừng..”

Cô chưa nói hết câu, anh ngồi đối diện đưa mặt lại gần cô khiến mặt cô đỏ bừng.

-“Đừng thế nào?”

-“Đừng.. Đừng có quá đáng như vậy!”

-“Em diễn hay lắm. Nếu em không chịu nói thật ngay bây giờ thì lát nữa dị ứng rồi chết giật ở đây thì tôi không hốt xác em đâu” Anh khoanh tay dựa vào ghế, nhìn cô cười quynh rũ.

-“Quá đáng! Đúng là tên điên mà!”

-“Món ăn của quý khách” Cô tiếp viên bưng chén cháo yế mạch thơm lừng đặt xuống trước mặt cô.

Tóc gáy cô muốn dựng đứng lên rồi, lòng cô đang gào thét căng thẳng vì chén cháo.

-“Mau ăn đi, kéo nguội” Anh quơ quơ tay ra lệnh.

-“T-Tôi..Còn nóng, lát nữa sẽ ăn”

-“Nóng à? Vậy để tôi thổi rồi đút cho em?”

Lòng anh đầy mãn nguyện, cô gái trước mặt anh chắc chắn là cô rồi. Anh mừng lắm, muốn ôm chặt cô ngay nhưng mà.. Chơi đùa với cô một lát đã!

-“Không cần.. Tôi tự ăn” Cô xanh mặt, tay run rẩy cần chiếc muỗng nhỏ từ từ đưa cháo lên miệng.

-“Tôi nhận! Tôi là.. Lý Mộc Khuê. À không.. Là người đã nhập vào Lý Tỷ”

-“Ồ, chịu thua rồi sao?”

-“Tôi bây giờ đâu phải là Lý Tỷ nữa, tại sao anh lại tìm tôi? Rồi bắt ép tôi này nọ?”

-“Tôi có nói tôi yêu Lý Mộc Khuê sao?”

-“Ừ, tôi về”

Cô đứng dậy đi ra ngoài, ra khỏi cửa anh cũng đi theo sau.

-“Sủng vật, đứng lại”

-“Anh điên à. Cho tôi yên”

Anh đẩy cô vào tường:

-“Em tưởng trốn đi dễ vậy sao?”

-“Tôi nói rồi! Tôi không phải Lý Mộc Khuê!” Cô tức giận quát lên.

-“Người tôi yêu không phải Mộc Khuê. Người tôi yêu là em!”

-“...”

-“Mẹ ơi! Cái này đẹp quá. Mua cho con đi” Bé trai vẽ lém lỉnh chỉ vào chiếc váy màu hồng trước mắt.

-“Con là con trai, sao mặc được mà mua” Người phụ nữ đang nói chuyện với thằng bé không ai khác là cô.

-“Con à, con trai của ba bánh bèo hết phần thiên hạ rồi” Người đứng cạnh là Khuynh Triết. Anh ôm thằng bé vào rồi bế lên.

-“Nhưng mà con thích lắm~”

-“Con y như cha con. Tự nhiên mẹ thấy hối hận quá”

-“Sao vậy mẹ?” Cậu bé ngây ngốc hỏi.

Cô ghé vào tai cậu bé nói nhỏ:

-“Ba con không phải đàn ông”

-“Nè nè vợ. Anh không phải là đàn ông thì em sinh được con sao?” Anh đang bế tiểu bảo đã nghe hết hăm hực nhìn cô.

-“Ồ ơ.. Em có nói gì đâu nào? Mẹ đâu có nói đúng không con?” Cô nháy mắt với cậu bé nhưng có vẻ đã phản tác dụng, cậu bé nói lớn lên. Anh nhìn cô mặt nham hiểm:

-“Tối anh anh xử em một chết mới thôi”

Hết.

Vì lười nên viết nhạt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-toi-khong-tiec>